

MARIJA

Letnik 12
št. 40

GLASILO SLOVENSKEGA MARIJINEGA
NARODNEGA SVETIŠČA

- 03 Uvodnik**
Dr. p. Robert Bahčič
- INTERVJU
- 04 »Marija Pomagaj je tudi naša Kraljica«**
Alfred Breznik: »Danes smo samostojni, osvobodjeni preteklosti pa prav gotovo ne«
Alen Salihovič
- IZ BREZJANSKE KRONIKE
- 09 V Marijinem naročju**
- EVROPSKA MARIJINA SVETIŠČA
- 29 Naša Gospa Lepuyska, Francija**
Urša Klobučar
- 32 SLOVENSKA MARIJINA SVETIŠČA**
Marija v Leščevju
Cerkev Marijinega vnebovzjetja na Dobrovi pri Ljubljani
Urša Klobučar
- ZAPISI IN RAZMIŠLJANJA
- 35 Rezbarski mojster Maks Bergant (1912–1996)**
Ob 25. obletnici smrti
Dr. Damir Globočnik
- 38 Terezija Vivod -- Prostovoljka, ki je iz predsedniške palače odšla k Mariji Pomagaj**
Alen Salihovič
- 41 Molitev v Letu družine**
Dr. p. Robert Bahčič
- 43 »Papež 'ma vas rad« (1996 – 2021)**
Razstava ob 25. obletnici obiska svetega Janeza Pavla II. v Sloveniji
Dr. Andreja Eržen Firšt
- LETO SVETEGA JOŽEFA
- 45 Sveti Jožef in red manjših bratov**
Dr. p. Robert Bahčič
- ROMANJA
- 47 Jakobova pot v Sloveniji – od Hraš pri Smledniku na Brezje**
Franceska Žumer
- IN MEMORIAM
- 49 Dr. Vladimir Žumer**
- MARIJINA POIMENOVANJA IN PODOBE
- 51 Marijino brezmadežno Srce**
Dr. p. Robert Bahčič
- FRANČIŠKANSKI SVETNIKI IN BLAŽENI
- 55 Sveti Bonaventura iz Bagnoregia**
Dr. p. Robert Bahčič
- ZAPISI IZ SAMOSTANA
- 57 »Zgodovina Brezij« iz dnevnika br. Jozafata Finžgarja**
Dr. Andreja Eržen Firšt
- MUZEJ JASLIC BREZJE
- 59 Siurell –Palma de Mallorca (Španija)**
Veter ujet v glino
Dr. Andreja Eržen Firšt
- PRIDIGE IN NAGOVORI
- 59 Koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak (20.3.2021)**
- 60 Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl (8.5.2021)**
- 62 Apostolski nuncij msgr. dr. Jean-Marie Speich (16.5.2021)**
- 64 Mariborski nadškof msgr. Alojzij Cvikl (23.5.2021)**
- 66 Ljubljanski pomožni škof msgr. dr. Franci Šuštar (24.5.2021)**
- ROMARSKI ZAPISI
- 69 Iz romarskih zapisov pri Mariji Pomagaj**
- KUHAMO S SESTRO NIKOLINO
- 70 Biskvit s sadjem**
- BESEDE PAPEŽA FRANČIŠKA
- 71 Jaz zrem Njega in On zre mene (5. maj 2021)**
- DOGODKI
- 73 Romanja in slovesnosti v Slovenskem Marijinem narodnem svetišču Brezje 2021**
- ZALOŽBA ROMAR
- 74 Knjige iz založbe Romar**
- ROMARSKI URAD BREZJE
- 75 Več kot le trgovina z nabožnimi predmeti**

VERA IN MOLITEV

Dr. p. Robert
Bahčič

VERA IN MOLITEV NAJ SE POŽIVITA V NAŠIH DRUŽINAH, KJER TEGA NI, NAJ SE VRNE NAZAJ. MARIJINI ČASTILCI SMO POSEBEJ POKLICANI, DA Z MARIJO VZTRAJAMO V MOLITVI IN JI IZROČAMO SLOVENIJO IN CERKEV NA SLOVENSKEM, SAJ SMO NAŠ NAROD POSVETILI DEVICI MARIJI. MARIJA HODI S SLOVENSKEM LJUDSTVOM PO POTI VERE. PRI MARIJI SE UČIMO VERE IN MOLITVE.

Spoštovane bralke, cenjeni bralci,

KV rokah imate 40. številko revije Marija, ki smo jo pripravljali v preteklih mesecih. V tem času smo se spomnili 30. obletnice samostojne Slovenije in 25. obletnice obiska, sedaj že svetega, papeža Janeza Pavla II. v Sloveniji. Vsaka obletnica je priložnost, da z veseljem osvežimo spomin na velike dogodke in da ponovno obudimo tisti zanos, ki smo ga imeli ter okrepimo vero v Jezusa Kristusa ter se z zaupanjem v molitvi rožnega venca obračamo k Božji Materi Mariji in »Kraljici Slovenije, na katero se obračamo s tako lepim imenom: Marija Pomagaj«, kot je nam to izrekel Janez Pavel II.

Vsaka številka revije Marija nas k temu spodbuja, saj se k Mariji Pomagaj, zavetnici Slovencev, zatekamo z vero, zaupanjem in molitvijo, ker vemo, da ima Ona daljše roke kot so naše in zato lažje ter hitreje naše molitve prinaša k Jezusu.

Klicanje Boga in Marije ter prejemanje zakramentov nam bo omogočilo izpolnitev naloge, ki nam jo je dal Janez Pavel II: »Bratje in sestre v

Sloveniji, bodite vselej enotno in složno ljudstvo, družina, sestavljena iz mnogih družin, med katerimi vladata ljubezen in medsebojna pomoč. Da se v vsakem domu trudite dosledno in prepričljivo ohraniti in predajati dediščino vere in kulture, ki ste jo podedovali od svojih prednikov.«

Vera in molitev naj se poživita v naših družinah, kjer tega ni, naj se vrnete nazaj. Marijini častilci smo posebej poklicani, da z Marijo vztrajamo v molitvi in ji izročamo Slovenijo in Cerkev na Slovenskem, saj smo naš narod posvetili Devici Mariji. Marija hodi s slovenskim ljudstvom po poti vere. Pri Mariji se učimo vere in molitve.

Naj Bog usliši molitev in prošnjo svetega papeža Janeza Pavla II:

»Bog naj blagoslovi Slovenijo, njene prebivalce in njihov trud za pravičnost, solidarnost in mir! Ne bojte se Kristusa, verujte vanj in v njegovo ljubezen.«

Dr. p. Robert Bahčič

Rektor bazilike Marije Pomagaj

»MARIJA POMAGAJ JE TUDI NAŠA KRALJICA«

Alfred Brežnik: »Danes smo samostojni, osvobojeni preteklosti pa prav gotovo ne«

Alen Salihović

Tokrat smo se pogovarjali z Alfredom (Fredijem) Brežnikom, elektroinženirjem, podjetnikom in dolgoletnim generalnim častnim konzulom Republike Slovenije v Novem Južnem Walesu v Avstraliji. Z gotovostjo lahko rečemo, da je naš tokratni gost z vso požrtvovalnostjo in predanostjo deloval v prid slovenstva in domovine. Skupaj z drugimi rojaki v Avstraliji pa je bil še posebej aktiven v času osamosvojitve. Do gosta sem prišel s pomočjo p. Cirila Božiča, ki Fredija zelo dobro pozna, tako kot tudi p. Robert Bahčič.

Gospod Alfred, oziroma Fredi Brežnik, kot vas pozna večina ljudi okoli vas. 30 let Slovenije. Bili ste med tistimi, ki ste aktivno sodelovali pri njenem nastajanju. Kako danes gledate na tisti čas?

Gledano s perspektive 30-letne samostojne države Republike Slovenije, je predvsem za nas starejše, ki smo nastajanje le-te doživeli in mnogi celo aktivno sodelovali, je to najpomembnejši dogodek v zgodovini našega naroda. Sama razglasitev njene samostojnosti, najprej v skupščini in pozneje na Trgu Republike, 25. junija 1991, pa eden od najsrečnejših trenutkov mojega življenja. Tisti trenutek, ko se je z droga pred skupščino spuščala ta-stara zastava z redečo zvezdo, na Trgu Republike pa istočasno dvigala nova dolga belo/modro/rdeča z grbom naše nove države, ob zvokih slovenske himne, je nepozaben – enkrat. Mnogim nam prisotnim so se orosile oči – bile so to solze sreče. Bil je to čas narodovega končnega prebujenja, uresničitev stoletnih sanj,

postali smo nacija v pravem pomenu besede s svojo državo. Še danes, po treh desetletjih, tako čutim in ponosen sem, da se lahko identificiram, kjerkoli v svetu sem, kot Slovenec.

Ni skrivnost, da so številni v času osamosvajanja sklenili roke, se zaupali, molili, prosili ... Je bilo tako tudi v Avstraliji?

Če pravilno razumem to vprašanje, bi najprej odgovoril takole: Tudi mi avstralski Slovenci, še predvsem tisti, ki smo kmalu po vojni zapustili svojo rodno domovino in njihovi nasledniki, seveda –, smo ravno tako kot rojaki doma, doživljali osamosvajanje ... Razlika je morda le v tem, ker smo mi živeli v demokratičnem svetu, kjer so svoboda govora in človekove pravice norma - del vsakdanjega življenja, pričakovali, da bo z osamosvojitvijo tudi v domovini prišlo do tega. Čeprav je naša skupnost do takrat bila nekoliko razdeljena, je tokrat stopila skupaj – enotni kot še nikoli, smo se zavzeli za osamosvojitve in pomoč domovini – verni kot neverni. V ta namen smo se še posebej organizirali in zbirali pri vseh organizacijah in verskih središčih širom Avstralije. V naših cerkvah: Sv. Rafaela v Sydneyju, Sv. Bratov Cirila in Metoda v Melbournu in Svete Družine v Adelajdi, ki jih vodijo slovenski frančiškani, smo molili za domovino in prosili Boga, da jo obvaruje pred sovražnimi napadi in izgubi življenj.

Kako pomembna je bila v času osamosvajanja »nota« čutiti, slišati, jo imeti v srcu Slovenije?

Zelo pomembna! Upanje, da bomo končno dosegli to, o čem so naši predniki stoletja sanjali in, da bomo mi tista generacija, ki bo to doživela/dočakala. Nepopisni občutek – pa tudi bojazen, kaj pa, če ...?

Po 30-ih letih je tega zanosa, ki je veljal takrat manj. K temu je delno pripomogla tudi epidemija, pa vendar to gotovo ne bi smel biti razlog za zastoj napredka, rasti nacije? Se strinjate?

Žal je to res, da je tega zanosa manj. Imam občutek, da je vzrok za to brezbržnost nekje drugje. Bojim se, da so 'sile', ki so pred 30 leti osamosvojitve navidezno sicer sprejele, jo danes

➤ ALFRED OZIROMA FREDI SE JE IZ ROJSTNEGA ŠENTJURJA PRI CELJU, KJER SE JE RODIL 17. MAJA 1937 PRESELIL V AVSTRALIJO LETA 1959. PO PRIBLIŽNO DVEH LETIH SE MU JE IZ SLOVENIJE PRIDRUŽILA ŽENA JENI. V DRUŽINI STA SE JIMA RODILA SINOVA FREDI IN MARKO. OBA STA POROČENA, VSI SKUPAJ PA SO ZAPOSLENI V DRUŽINSKEM PODJETJU EMONA. KATEREGA STA FREDI IN JENI REGISTRIRALA LETA 1972.

omalovažujejo in vidijo priliko, za spremembe. Za vsako ceno. S tem se pa seveda ovira razvoj in rast nacije, to je pa tudi njihov namen. Poglejte samo primer epidemije, ki ga Slovenija odlično obvladuje, kljub nagajanju teh nestrpnih razdiralnih elementov Najbolj žalostno je pa to, da prebivalci izpod 40 let starosti zelo malo vedo o naši novejši zgodovini, predvsem pa o slovenski osamosvojitvi. Oče Slovenske Demokracije, dr. Jože Pučnik, je po plebiscitu izrekel te pomembne besede: "Jugoslavije ni več. Zdaj gre za Slovenijo!" Ja, še vedno gre za Slovenijo. Zato bi dodal tole vprašanje "Kam gre Slovenija danes?"

Z 22. leti ste odpotovali v Avstralijo, ki je vaš dom, ustvarili ste si družino, uspeli ... A kot radi poudarite je domovina le ena – o njej vedno govorite z občutkom, ki ga je gotovo težko opisati, pa vendar gospod Brežnik, rad bi vaš pogled na domovino? Zdi se, da jo njeni sinovi in hčere večkrat hočemo imeti zgolj za mačeho in ne mati!

Vkljub nekaj zgoraj izrečenih bolečih misli, sem še vedno optimist in svojemu narodu zaupam. Mnogi mladi so v zadnjih 30. letih prepotovali velik del sveta, predvsem zahodnega. V te države gredo iskati delo, študirat in se strokovno izpopolnjevati. Tam vidijo in spoznavajo svobodni in demokratični svet. Ti mladi, pa tudi oni, ki so ostali doma, nosijo svojo domovino v srcu, prav tako kot mi, ki smo jo pred 60. leti zapustili. Tega se morda trenutno niti ne zavedajo. Slovenci so preveč ponosni na svoj rod in domovino, da bi

dovolili še enkrat izgubiti to, o čem so stoletja sanjali njihovi predniki. Kot že rečeno, ostajam optimist!

V enem od pogovorov ste dejali, da ste kmalu po prihodu v Avstralijo sanjali o samostojni Sloveniji, saj ste se zavedali, da kot narod ne moremo ohraniti vsega, kar nas definira, če ne bomo samostojni. Danes smo samostojni, kaj pa osvobojeni preteklosti? Ta nas je zaznamovala, nas in nas še bo. Kako stopiti na neko pot sprave, iskrene sprave?

Res je. O samostojni Sloveniji kot dijak in pozneje kot 'Titov vojak', predno sem odšel v Avstralijo, nisem razmišljal. Niti nisem mislil, da je to sploh možno. Sem pa v vojski doživel toliko ponižanj, kot Slovenec, da sem postal slovenski nacionalist (rodoljub). Pa to, da sem bil edini iz mojega razreda Srednje tehnične šole v Ljubljani, ki ni bil poklican v oficirsko šolo, ni bil vzrok. Pač nisem bil politično zanesljiv. Kljub temu me je nadrejeni oficir zaposlil v njegovi pisarni, da sem pisal vsako jutro 'nastavu' in to v cirilici. Ni pa pozabil poudariti, da slovenščina ni jezik, ampak samo dialekt, ki ga čez deset let ne bo nihče več govoril. To je bil vsaj eden od vzrokov mojemu nacionalizmu. Imam cel kup primerov, pa tukaj ni prostora za to. Šele v Avstraliji sem spoznal tisti del zgodovine, o katerem nas doma niso učili in se tudi ni govorilo – bilo bi preveč nevarno. Prebral sem obe knjigi prof. Cirila Žebota, 'Slovenija, včeraj, danes in jutri', vključil sem se v Zvezo slovenske akcije, katere ustanovitelj

je bil pokojni Ivan Kobal, že v šestdesetih letih prejšnjega stoletja. Ustanovili smo 'Slovensko narodno društvo', katerega predsednik sem bil nekaj časa. Namen in program obeh teh organizacij je bil za samostojno slovensko državo.

Kot pravite, danes smo samostojni, osvobodjeni preteklosti pa prav gotovo ne. Kot kaže, zagovorniki preteklosti postajajo z dneva v dan bolj glasni in močnejši. To sicer kaže, da demokracija do neke mere deluje. Nič ne bi bilo narobe, če bi to njihovo delovanje bilo na neki civilizacijski in kulturni osnovi. Ker pa njihovo delovanje in obnašanje bazira na neki revolucionarni anarhistični osnovi, kjer se celo grozi z umori, je to nedopustno, necivilizirano in zaskrbljujoče. Dolgo sem verjel v spravo. V naši slovenski skupnosti v Avstraliji, govorim predvsem za Sydney, smo se spravili že 1990. leta. Nas je osamosvojitve združila. Škoda, da se to še vedno ne dogaja v naši skupni domovini. Upajmo, da bodo tudi tisti, ki to nasilje spodbujajo, končno spregledali, da je spoštovanje demokratičnih in krščanskih načel, ki so vedno bile del naše narodne omike, edina rešitev za dobrobit nas vseh. Bog daj!

Za konzula Republike Slovenije ste bili imenovani ob odprtju konzulata leta 1992, ob obisku dr. Janeza Drnovška v Avstraliji pa leta 1998 za častnega generalnega konzula. Kaj vas je pri delu najbolj zaznamovalo in katera dva ali pa tri dogodke bi delili z našimi bralci?

To častno službo sem sicer sprejel, vendar z zadržkom. Slovenija ni imela dosti izkušenj na konzularno-diplomatskem področju, zato tudi nisem bil kaj dosti poučen o delu in obvezah te službe. Celo kopija 'Dunajske konvencije 63' (konzularno/diplomatski priročnik), ki sem jo dobil od MZZ ob imenovanju, je bila napisana v srbohrvaščini. Delo je sicer bilo zanimivo, večji del prijetno - opravljal sem ga 21 let z veseljem. Vprašali ste za dva ali tri najbolj zaznamovane dogodke. Teško vprašanje.

Eno prijetnih, ko človek dobi dober občutek, da je lahko pomagal: Starejša gospa, ki je živela približno 60 km iz Sydneyja, v Blue Mountains, je večkrat prišla na konzulat po razne usluge in pomoč, pa tudi za overitev podpisa za pokojnino

iz Slovenije. Za te usluge mi je hotela plačati. Imel sem težave jo prepričati, da sem častni konzul in, da vse to naredim brezplačno. Tega ni mogla razumeti '...: pa saj danes ni nič zastoj, vse se mora plačati'. Kar užaljena je bila, ker nisem sprejel denarja. No, ko je drugič spet prišla, mi je pa prinesla eno glavo zelja z njenega vrta in ducat jajčk od njenih domačih kur. Kaj sem hotel drugo kot sprejeti to darilo. S prošnjo, da drugič pa naj ne skrbi ... Dobra ženica je bila srečna, da ji nekdo pomaga. Pustil sem ji to veselje in jo tako osrečil tudi drugič. Takšnih primerov imam za celo knjigo.

Velik dogodek so bile olimpijske igre v Sydneyju, leta 2000. Bile so vsestransko velik uspeh za Slovenijo. Olimpijci so odnesli dve zlati medalji, para olimpijci pa dve srebrni in dve bronasti. Bil sem imenovan za atašeja obeh reprezentanc. Že prihod na stadion na čelu obeh slovenskih reprezentanc je bil nepopisen dogodek – enkrat v življenju, če ti je dano – ataše je samo eden. Nepozabno!

Še en velik dogodek, vreden omembe, je bilo Slovensko predsedovanje Svetu Evrope, leta 2008. Naš konzulat je za šest mesecev predsedoval konzularnemu zboru Evropske Unije, v zvezni državi New South Wales. Ob pričetku predsedovanja smo predstavili program in ob zaključku dosežke le-tega, v hiši NSW parlamenta. Zaključku je sledilo še veliko slavlje, praznovanje državnega praznika z udeležbo članov konzularnega zbora, predstavnikov vlade NSW, politike, gospodarstva in slovenske skupnosti. Velik dan za Slovenijo in njeno prepoznavnost tukaj doli – 'downunder'.

Epidemija je potrdila, kako socialna bitja smo ljudje. Avstralske Slovenke in Slovenci ste povezani, srečujete se v enajstih društvih oz. klubih po Avstraliji ter v treh verskih središčih, v Sydneyju, Melbournu in Adelajdi. Gospod Brežnik, kako pomembna je za obstoj naroda komponenta »biti povezan«, »biti skupaj«, kljub vsem različnostim?

Prejšnji režim je naš narod delil, vseh 45 let, na 'naše in vaše' - na ideološki podlagi. To se je poznalo tudi pri nas v Avstraliji. Mnogi so temu

nasledli, čisto enostavno, ker si niso hoteli zapreti vrat za obisk domovine, svojih sorodnikov in prijateljev. Dogodki v domovini v osemdesetih in začetku devetdesetih let prejšnjega stoletja so pa resnično pokazali kdo so in kaj mislijo ti ljudje. Kot Slovenci doma, smo tudi avstralski Slovenci stopili skupaj, ker je šlo za Slovenijo. Zato, si upam trditi, da se naš narod zaveda, da ko gre oz. bo šlo za njegov obstoj se bodo vedno povezali, kljub vsem različnostim!

Gospod Brežnik, vaše delo je bilo, skupaj s soprogo, usmerjeno v razvijanje merilnih naprav, razvili ste tudi lastne učne naprave za telekomunikacije, s katerimi ste pomagali univerzam po vsem svetu. Veselje je gotovo gledati tudi sinova, ki sta podjetju podala roko. Kako pomembna je za vas družina? Njena podpora, povezanost?

Družina je zame, kakor tudi za mojo ženo Jeni, vedno bila prva stvar – najbolj pomembna. Oba sva kot otroka, med in po drugi svetovni vojni, doživela kruto usodo – razbitje družine in izgube življenj njenih članov. Družinska podpora, povezanost, skrb in ljubezen je naš zaklad. In neskončno sva hvaležna Bogu za to milost.

Vzgoja za vrednote – je pomembna in ali menite, da bi je danes moralo biti več, smo morebiti postali preveč zagledani sami vase?

Bojim se, da se kriterij vrednot tako hitro spreminja, da že večina mlajše generacije, ki kar hitro zapopade vsem novim trendom, o vrednotah niti ne razmišlja, kaj šele da bi jih upoštevala ali celo razumela. Sicer se to dogaja že po vsem zahodnem svetu, katerega del bi Slovenija naj bi bila. Državne šole, tudi pri nas v Avstraliji so pod istim pritiskom. Edina sreča, da imamo toliko zasebnih (vključno katoliških župnijskih) šol, kar nas rešuje. Morda bi se katoličani in cerkev v Sloveniji morali nekoliko bolj potruditi in odpirati več svojih šol. V nasprotnem slučaju, Bog ve ...?

»Od sanj do resničnosti«, je vaša knjiga, ki je izšla v počastitev dvajsetletnice samostojnosti Republike Slovenije. Gospod Brežnik, kaj bi izpostavili kot dobro in slabo v zadnjih desetih letih?

»ŠE EN VELIK DOGODEK, VREDEN OMEMBE, JE BILO SLOVENSKO PREDSEDOVANJE SVETU EVROPE, LETA 2008. NAŠ KONZULAT JE ZA ŠEST MESECEV PREDSEDOVAL KONZULARNEMU ZBORU EVROPSKE UNIJE, V ZVEZNI DRŽAVI NEW SOUTH WALES. OB PRIČETKU PREDSEDOVANJA SMO PREDSTAVILI PROGRAM IN OB ZAKLJUČKU DOSEŽKE LE-TEGA, V HIŠI NSW PARLAMENTA. ZAKLJUČKU JE SLEDILO ŠE VELIKO SLAVJE, PRAZNOVANJE DRŽAVNEGA PRAZNIKA Z UDELEŽBO ČLANOV KONZULARNEGA ZBORA, PREDSTAVNIKOV VLADE NSW, POLITIKE, GOSPODARSTVA IN SLOVENSKE SKUPNOSTI. VELIK DAN ZA SLOVENIJO IN NJENO PREPOZNAVANOST TUKAJ DOLI – 'DOWNUNDER'.

Najprej, knjiga "Od sanj do resničnosti" ni moja. Avtorica te knjige je gospa Draga Gelt. Jaz sem res dal pobudo, nekaj arhiva in tudi sicer pomagal pri izdaji, ni pa moja!

Malo težko mi je oceniti, kaj je dobrega in kaj je slabo v zadnjih desetih letih, predvsem iz take daljave. Poleg tega ne bi rad nikogar užalil oz. napačno sodil. Prepričan sem, da je mnogo dobrega storjenega v tej naši 30-letni državi. Že to, da obstaja že tako dolgo kot samostojna država je velik uspeh. Je prepoznavna članica vseh pomembnih svetovnih organizacij. Že drugič bo predsedovala Svetu Evrope. Tudi ekonomsko dobro stoji. Torej je uspešna država. Seveda je pa še vedno veliko stvari, ki so posledica 45-letnega skupnega bivanja pod avtokratskim komunističnem režimu. Takratni voditelji oz. elita se še vedno pojavljajo v javnosti, ker jim pač demokratični sistem to dovoljuje. Želijo si povratka in oblasti. Upam, da bo trenutna demokracija vsaj toliko močna, da bodo o bodočnosti še naprej odločali na volitvah.

Mnogi Slovenci so na pot odšli z rožnim vencem in podobo Marije Pomagaj, ob njeni podobi se zbirajo tudi Slovenci v Melbournu Avstraliji, kjer je njena kapela. Kako močna je ta tradicija, povezanost z vero na eni in domovino na drugi strani?

BOJIM SE, DA SE KRITERIJ VREDNOT TAKO HITRO SPREMINJA, DA ŽE VEČINA MLAJŠE GENERACIJE, KI KAR HITRO ZAPOPADE VSEM NOVIM TRENDOM, O VREDNOTAH NITI NE RAZMIŠLJA, KAJ ŠELE DA BI JIH UPOŠTEVALA ALI CELO RAZUMELA. ŠICER SE TO DOGAJA ŽE PO VSEM ZAHODNEM SVETU, KATEREGA DEL BI SLOVENIJA NAJ BI BILA. DRŽAVNE ŠOLE, TUDI PRI NAS V AVSTRALIJI SO POD ISTIM PRITISKOM. EDINA SREČA, DA IMAMO TOLIKO ZASEBNIH (VKLJUČNO KATOLIŠKIH ŽUPNIJSKIH) ŠOL, KAR NAS REŠUJE. MORDA BI SE KATOLIČANI IN CERKEV V SLOVENIJI MORALI NEKOLIKO BOLJ POTRUDITI IN ODPIRATI VEČ SVOJIH ŠOL. V NASPROTNEM SLUČAJU, BOG VE ...?

Pri nas v Avstraliji je prava svoboda: izražanja, druženja, veroizpovedi, itn. Zato se nikomur ni treba skrivati ali sramovati vere. To je pri nas osebna zadeva. To se izraža tudi v naših skupnostih. Naša verska središča – misijoni, so še vedno najbolj obiskani. Ti bodo po vsej verjetnosti še najdlje obstajali. Marija Pomagaj je tudi naša Kraljica. Imamo jo tudi mi v cerkvi Sv. Rafaela v Sydneyju in njeno kapelico pri Slovenskem društvu Sydney. Pri njej se še vedno radi družimo in nam je vsem v veliko podporo in pomoč.

Gospod Brežnik. Še nekaj podatkov o vašem življenju. Leta 2000, v času olimpijskih iger, ste bili imenovani za atašėja obeh, olimpijske in para olimpijske reprezentance. Za več kot četrstoletja nesebičnega dela za razvoj Slovenske skupnosti v tujini in povezovanja z matično domovino sprejeli številna priznanja, pa tudi priznanje zaslužnega papeža Benedikta XVI. Mogoče nekaj več o tem priznanju in kaj vam pomeni?

Olimpijske igre sem že omenil v enem od prejšnjih vprašanj. Za vsa priznanja, ki sem

jih prejel v vseh teh letih, sem izredno hvaležen in počaščen. Moram pa iskreno priznati, da sem vedno tudi v zadregi, ko prejmem kako priznanje. Saj vendar človek ne dela za priznanja. Pri vsakem delu sem imel podporo še od nekoga, predvsem pa družine. Bolj bi bil vesel, če bi priznanja bila skupinska ... Kakor koli že, priznanje – Apostolski blagoslov, zaslužnega papeža Benedikta XVI, ki sem ga prejel ob moji 70-letnici je bilo zame veliko presenečenje in seveda velika čast. Nisem mogel verjeti in se spraševal zakaj ravno jaz? Pri prejemu sem ostal brez besed. Sicer je pa bilo namenjeno tudi moji zvesti in ljubeči ženki Jeni ter družini in prijateljem.

Ob sklepu, vaše sporočilo bralcem Revije Marija ob 30-letnici Slovenije?

Vsem bralcem Revije Marija pa moje iskrene čestitke ob 30-letnici slovenske državnosti! Moli-mo in prosimo Marijo Pomagaj, da nam pomaga izprositi pri svojemu Sinu, našem Gospodu - Jezusu Kristusu, da bo naša država še dolgo ostala svobodna, varna, zdrava in verna! ●

✓ MARIJINEM NAROČJU

marec – junij 2021

19. marec 2021

POZDRAVLJEN, ODREŠENIKOV VARUH

OBHAJALI SMO PRAZNIK SVETEGA JOŽEFA, MOŽA DEVICE MARIJE TER JEZUSOVEGA SKRBNIKA. LETO 2021 JE PAPEŽ FRANČIŠEK Z APOSTOLSKIM PISMOM RAZGLASIL ZA LETO SVETEGA JOŽEFA.

Kolikor je zanesljivo znanega o sv. Jožefu, je zapisano v evangelijih po Mateju in Luku. Genealogija obeh evangelijev ga uvršča med potomstvo kralja Davida. Čeprav je bil kraljevskega rodu, Jožef ni bil bogat. Po vsej verjetnosti je bil reven, kar je razvidno iz daru samo »dveh grlic ali dveh golobov« (Lk 2,24) ob Jezusovem darovanju v templju. Jožef se v evangelijih zadnjič omenja ob Jezusovem obisku templja v starosti približno 12 let (prim. Lk 2,41–52). Predvidevamo, da je Jožef umrl že pred začetkom Jezusovega javnega delovanja. Ostale zgodbe v zvezi z njegovo osebnostjo (npr. njegova domnevna visoka starost in ovdovelost v času poroke z Marijo), nimajo realne zgodovinske osnove in so bile ustvarjene z namenom zadovoljiti ljudsko radovednost o podrobnostih iz njegovega življenja.

Evangeliji nam kljub skopim podatkom rišejo sorazmerno jasno podobo o Jožefovi osebnosti. Bil je zvest in potrpežljiv mož, pokoren Božji volji glede njegovega življenjskega načrta, ob čemer je sprejel tudi vse spremljajoče težave. Evangelist Matej ga imenuje »pravičen« (Mt 1,19), saj je dojel načrt, ki ga je imel Bog z Marijo, in se zavestno vključil vanj tako, da je sprejel, zaščitil in

poskrbel za svojo družino. Samo Bog je lahko dal Jožefu moč, da je verjel angelu. Jožef je zavetnik umirajočih, saj je ob predpostavki, da je umrl pred začetkom Jezusovega javnega delovanja, umrl v družbi Jezusa in Marije, kar za kristjane predstavlja idealen način, kako zapustiti zemeljsko življenje. Jožef je zavetnik očetov, obrtnikov, delavcev in krščanskih družin.

Papež Frančišek je z apostolskim pismom "Patris corde", z Očetovskim srcem, za čas od 8. decembra 2020 do 8. decembra 2021 razglasil za leto svetega Jožefa.

20. marec 2021

„OPOJNOST DRUŽINE JE V HIŠI, KJER VLADA MIR“

NA SOBOTO OB PRAZNIKU MARIJINEGA OZNaNENJA K MARIJI POMAGAJ PRIROMAJO NOSEČE ŽENE, DRUŽINE IN PARI, KI SI ŽELIJO OTROK. SVETO MAŠO PRI MARIJI POMAGAJ JE DAROVAL KOPRSKI ŠKOF MSGR. DR. JURIJ BIZJAK.

Po Marijinem materinstvu je posvečeno materinstvo vseh mater sveta. Devica Marija je s svojo privolitvijo, sprejetjem Božje volje izrekla najpomembnejši DA naše zgodovine in s tem se je začel uresničevati božji načrt odrešenja. Marija je s tem načrtom odrešenja tako tesno povezana, da je vsak Gospodov praznik tudi Marijin. Tako je tudi s praznikom Gospodovega oznanjenja Mariji. Na soboto ob prazniku Marijinega oznanjenja k Mariji Pomagaj tradicionalno priromajo noseče žene, družine in pari, ki si želijo otrok. Sveto mašo je v baziliki Marije Pomagaj ob 10. uri daroval koprski škof msgr. dr. Jurij Bizjak. Ob njem sta somaševala rektor brezjanske bazilike, dr. p.

Robert Bahčič ter g. Blaž Lapanja, škofijski tajnik. V uvodu v sveto mašo je romarje in škofa Bizjaka pozdravil p. Robert Bahčič ter se gospodu škofu zahvalil, da se je odzval povabilu. Že lani je bil dogovorjeno, da bo ob materinskem prazniku pri Mariji Pomagaj maševal škof Bizjak, a je romanje zaradi epidemije odpadlo. Zato smo bili še toliko bolj veseli, da je letos romanje potekalo, čeprav v omejenem okviru. »Prosimo Marijo Pomagaj za zdravje in pomoč«, je uvod zaključil p. Robert Bahčič.

»Težki časi nas naučijo tudi veliko dobrih stvari,« je v uvodnem delu pridige izpostavil škof Jurij Bizjak in nadaljeval: *»Smo v svetem času, v pričakovanju in pripravah na Veliko noč. Včeraj smo praznovali god svetega Jožefa, moža Device Marije, v četrtek bomo obhajali praznik Gospodovega oznanjenja Mariji. To je tudi čas za razmislek o očetovstvu in materinstvu, čas, da odkrijemo njuno veličino. Za slabe stvari ni kriva preizkušnja, v kateri smo, ampak naša nagnjenost, k dobremu ali slabemu. Naše duhovne vezi so močnejše od drugih in vsaka ljubezen je naprej duhovna. Očetovstvo in materinstvo sta najprej duhovna in potem telesna.*

